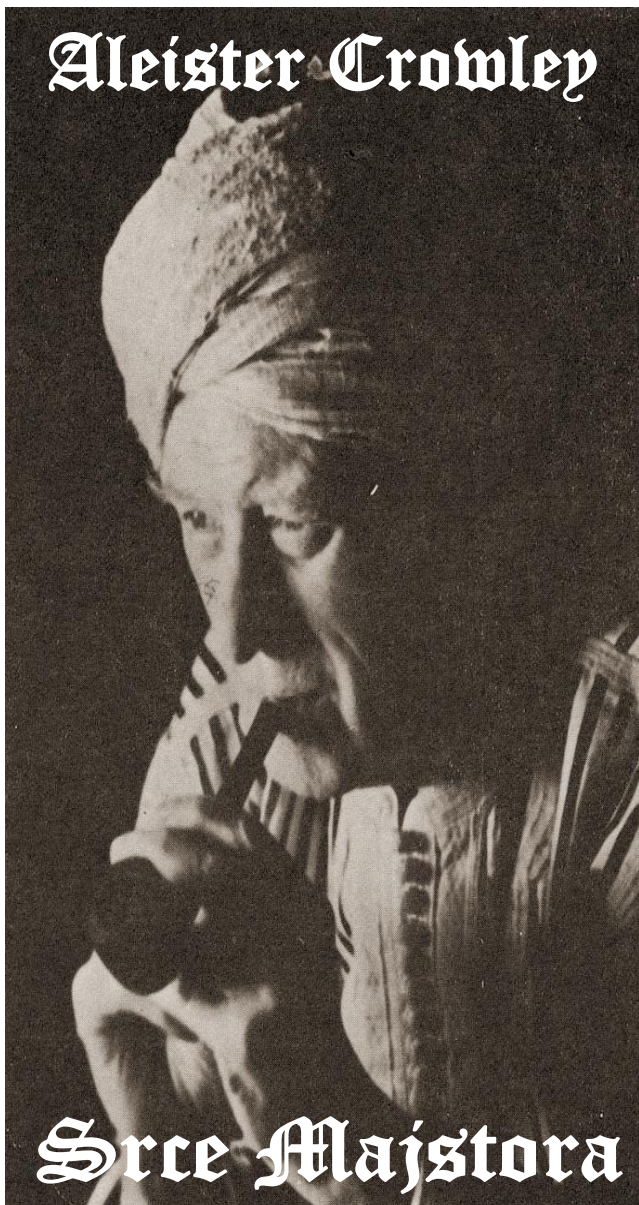

Aleister Crowley

Srcce Majstora

Aleister Crowley

Srce Majstora

I.

VIZIJA

Penumbra.

Ja sam jedan od mnoštva. Svi, ili gotovo svi, kao da podlegoše nekom osećanju težine, samo ne usled iscrpljenosti od rada, no usled letargije. Ravnica se prostire dalje no što oči mogu videti, čak i da nije sve zatamnjeno kužnim isparenjima od magle i puno močvarne vlage. Nas nekolicina napola je budna, i nemo zuri ka Istoku. Nema svetla da odgovori. Jao meni, koji sam preobuzet užasnom i beznadežnom čežnjom za snom kao neko poludrogiran! Ošamućen, umrtvljen – ne znam ko sam – ne znam odakle potičem – ne znam kuda idem. Rastreseno govorim unutar svoga otupelog srca: Ne smem da spavam jer sam vojnik. Ali, kojeg kapetana, u kojem ratu? Zaista ne znam. Postoji samo jedna nejasna predstava, kao o nekakvoj nesreći davnoj, oh! veoma davnoj. Maglovito sećanje na nekog neuspešnog vođu, o nekom planu što mu se kičma slomila – siguran sam u ovo: da je sa svom disciplinom svršeno, da je sva hrabrost ugušena, svaka svrha iščezla. Iza me – čudno! – ova tmina je manje mutna no na Istoku, za kojim pogledi iznemoglo žude. Osećam li to instinktom – oblik jednog ogromnog piramidalnog brda, od crne crncijate stene? Suvviše sam iznuren da okrenem glavu i pogledam. Najednom, daleko iza mene, daleko

iza vrha tog, ako to uopšte jeste vrh, ori se glas, jasan, čvrst, srčan, smeo. To je glas vojnika, ton naredbe, muževna odvažnost. Svako bi prepoznao – ubeđen sam – taj zvonki povik. Istina, Pobjeda, u svakom oglašenju trube: Čuj!

VOX.

Kapetan povika: „Pogledajte, Zvezda na Istoku!“ Odmah nastupi tišina. No, iznenadno komešanje među nama dade mi do znanja me da ne behu svi usnuli; da beše onih koji bdiju poput mene, ljudi koji to pomnije od mene činjahu. Čujem mrmljanje s moje leve strane. Razabiram tri reči: „Taj Nulti Čas. To me dozove k sebi. Sada znam da pripadam jednoj velikoj vojsci – vojsci osujećenoj i slomljenoj, no ipak u životu. Oštar čujem šapat žustrog apsolutnog autoriteta: „Nula je Dva.“ Nekako sam svestan – kao čovek pogođen munjom, u istom trenu i ubijen i iniciran – da ta neobična fraza objavljuje konačnu Misteriju Istine, Reč o Planu Bitke, Ključ Pohoda. Ali, u mom umu njeno značenje je najgušća tama. Ponovo sumoran muk. Malo beše onih koji čuli su glas mladog kapetana: jer usnulost sviju sem najmlađih i najjačih beše usnulost smrtna. A čak i ovima usud je loše stajao; jer umovi njihovi behu rastrojani usled ogorčenosti njihovih srdaca. Zato, kad im Glas dopre do ušiju, rugahu se. Čuh: „Zvezda na Zapadu. Kakva glupost!“ ili: „To nije glas nijednog od naših vođa.“ ili: „Zvezda na Zapadu?“

Čuvaj se: to je Zvezda zvana Čemer.“ Tad, istog časa, iz nevidljive zemlje iza planine, dopre jedan težak jecaj, pa zvuk nekog pada, što ga rdavim učini neko izopačeno zvonko cerekanje. Potom se začuše grozni jauci. Misterija, zla tmina ovih nepovezanih urlika grozno struže mojim zubima. Pa ipak, ne mogu da izgubim nadu koja me prožela kad sam čuo Glas. Ali, toliko oštar, toliko neutешan, toliko nepodnošljiv, je bol moga duha da me pusta tmina sasma obuzima.

UMBRA.

U toku Vizije ide jedan san – batrgam se u snu u kaljuzi od krvi i blata. Zavijanja zverskija no u paklu: smrad na čiji oset, jak kao od same raspadajuće lešine, grstim se u samrtnim mukama; najpomamnije ludilo: fantomi zlodela, ledeno-hladni, utvare izrođene od ubistva – čini se da ovoj noćnoj mori nema kraja – ne, ona samu sebe iscrpljuje, zgađena od sopstvene truleži, i tone u tupo mrtvilo.

FANTAZMA.

Budim se iz užasa. Svaki živac trne, svaki mišić promrznut, svaka kost zasebno boli, krvlju mi struji otrov. Ali klanica sad ne može jasno da se vidi. Šta? Moguće li je da Glas ipak govoraše Istinu? Je li ta Zvezda onda Sunce, čije svetlo napokon probija kroz gnusne izmaglice masakra, usled čije vreline zgrušena miazma isparava ka

nebu u onim gustim trakama mutnog sivog oblaka? Čuj! Da, onih nekolicina što još su živi videše šta ih to tera da dižu svoje sakate ruke, da zure mutnim zakrvavljenim očima, da mumlaju polomljenim vilicama i razderanim jezicima. „Za ime Hrista,“ urla uškopljena krpa od mesa, „ne gledaj u tu prokletu Zvezdu!“ „Izgubljeni smo,“ cvili drugi. „Zver!“ dere se treći: manijak. I ja sam nemalo prestravljen. Jer u kretnjama tih isparenja gmižu monstruozne i strahotne prilike – strašna obličja, odvratne gesture. Sva izopačena stara verovanja: to moj smrtni duh ispunjava deliričnim strahom. Od tih prizora, ranjenici se grče u nepodnošljivim mukama. Neki suludo grabe prljavštinu u koju su već upola utonuli da je bace na avet, čime samo još više kaljaju svoje lice. Njihova jalova zloba ide toliko preko svojih granica da me to za trenutak nagoni na smeh. Utom, kao na Najmoćnije Slovo kakvog velikog mudraca, začaranost prsnu: vinuh se u visine prisebnosti. Zaista treba da budem proste duše! Kako to da za trenutak ne uspeh da shvatim da Razlomljena-Priviđenja samo su senke koje baca neka Zvezda, jedno Sunce, na isparenja što se dižu usled sunčevog zračenja – da su svi ovi oblici ludila samo iskrivljeni odrazi jednog oblika sa vrha planine, usamljene senke – senke Čovekove!

LUX

Stajah prav. Videh da sam nepovređen. Okrenuh se. Digoh pogled gore. Pogledaj! Brdo! Teme kolosalne Piramide ovenčano je likom ozbiljnog, nemog kipa, isklesanog u jasnoj silueti naspram Prstena Sunčevog. Povikah glasno: Pozdrav Tebi, o Zvezdo koja jesi sunce, Zvezdo što se penješ u Visine Nebesa! Međutim, moje se srce odazva, tajanstveno, i još tako da mi pomože da ga razumem: „On ne izlazi nit zalazi! Ide sijajući svojim putem, i pred njim Zemlja se vrti u ritmu svog Bahanalijskog plesa!“ Tad spoznah i ovo: svi ovi siroti mrtvi ljudi što leže oko mene pogubljeni behu sopstvenim strahom, svojom greškom u verovanju, jer smatrahu da Sunce – ili bilo koja druga zvezda – može umreti. I sad ja, koji bejah osećao samo strah od tog kipa, bivam očaran. Shvatam da On – ko god, šta god da je – jeste Onaj koga svi toliko dugo čekasmo. Kako usredsređujem pogled na njega, postajem svestan da je njegova tamnost naspram svetlosti zvezde samo relativna; i kako stičem pouzdanje u svoj vid, tama nestaje. Taj kip je prizma od čistog kristala – upravo izobličenje i mešanje sa Svetlom koje odašilje, beše učinilo da ti fantomi strahotni plešu svoj Veštičji Sabat u kretnjama miazme. A sad me žustro gore vuče neka nevidljiva sila; usisava ka Brdu neki vrtlog. I sad sam pred Njime, dok On stoji nada mnom.

HOMO

Glava mu je blago povijena kao da nutri u kakvoj radosti. Nosi šlem od rumenog zlata, ozaren svetlošću Zvezde. Između njegovih veđa stoji crni dijamant u prstenu od rubina i smaragda, optočen čistim sedefom, pa tako liči na nekog nepoznatog, nekog nespoznatljivog Boga. Ovo oko nema kapka. Ali njegova dva ljudska oka još su poluzatvorena, kao prilikom bogoštovanja ili čudesnog zanosa. Ruke su mu prekrštene na grudima: na grudnom oklopu njegovome stoji zlatni lik Sunca. U desnoj mu se ruci nalazi palica od ćilibara, okrunjena rubinom; u levoj lotus od ametista sa venčićem od safira. Gle! Iz očiju mu teku suze mešane tuge i radosti, od radosti što sagoreva tugu, i tima suzama on udara po jalovom kamenu pod svojim stopalima. Ona se topi kao vosak od tog dodira; ruže niču i uvijaju se se oko njegovih udova. Okružen je sa četiri živa stvorenja, stvorena njegovom voljom, kako bi planina mogla sjati životom koji kroz njega protiče. Tu je mrkožuti Lav, sa čijih usana kaplje med. Glasno riče, i reč otuda je ova: Gnev Majstorov je Energija Ljubavi. Tu je Bivolica, sivoplave boje, čija vimena prepuna su mleka, a njeno mučanje znači: Rad Majstorov je Ishranjivanje Života. Tu je Dete, koja svojim ručicama istiskuje krv iz sopstvenih grudi, i osmejkom iskazuje: Put majstorov je Nevinost Slobode. Takođe, i Zlatni Orao, noseći Pehar Vina, glasno kliče: Zavet majstorov je Zanos

Svetlosti. Poslednji među njima, nad Njegovom glavom, vrti se točak sjaja od mnogih boja, ne bi li se tako sva dela složila u jedno. A zujanje točka objavljuje: Mudrost Majstorova je Pravda Vremena. Služi Volju Majstorovu! Utom iz srca Točka izade Zmija sa likom Sfinge, i dodirne usne Majstorove, i Njegov se glas pretoči u Pesmu: Reč Zakona je **Θελημα**. Tad vascelo Nebo usplamti od snažnog ječanja truba; a svet bi obasjan jednim bleskom što poseče svaki živi duh, obeleživši ga ovim Žigom: Čini šta ti volja neka bude sav Zakon.

AVES.

Sad sav vazduh bi prožet glasovima ptica: jednoga Labuda, Feniksa, Gavrana, Orla, Sokola, Pelikana, Goluba, Ibisa i Lešinara: redom je svaki pevao hvalospeve, baš kako mu je dato da razume jedan deo Srca Majstorovog.

GLAS LABUDOV.

AUMGN: kroz Nerođeno, kroz Večno, Misao Majstorova ide, ploveći Etirom.

GLAS FENIKSOV

AL: ne može da se spali, ne može da se ugasi, Duša Majstorova kupa se u Vatri Prirode, i biva osvežena.

GLAS GAVRANOV

AMEN: Prošlost i Budućnost deo su Sadašnjosti, u Oku Majstorovom, što vidi Tajnu nad Tajnama i zna da su sve one Jedno.

GLAS ORLOV

SU: Nebesa se važu na Perju Pravednih, što lebdi sred njih, gledajući u Sunce; tako vi doznajete Milost i Radost Majstorovu!

GLAS SOKOLOV

AGLA: pod tvojom Energijom ustaje sav Pokret Volje Majstorove, svatvaračeve, uništiteljove!

GLAS PELIKANOV

IAO: sve što živi je od krvi Srca Majstorova: sve zvezde uživaju u Gozbi na tom Pašnjaku, obitavajući u Svetlu.

GLAS GOLUBOV

HRILIU: ništa nije ni premalo, ni preveliko, ni prenisko, ni previsoko: nego se sve stvari sjedinjuju u Radost Ljubavlju Majstorovom.

GLAS IBISOV

ABRAHADABRA: svi su Putevi isti, budući beskrajni, večno se uvijajući u Krivama neiskaznog čuda; svaka Zvezda ima svoju putanju, putem raznolikih zamišljanja što prolaze Umom Majstorovim.

GLAS LEŠINAROV

MU: nespareno, neokaljano, osvećeno, čedno, sve biva začeto od daha Majstorovog i rođeno od Beskonačnog Prostora u kojemu On im daje njihovo Obličje – i obitava u Tišini.

Sad je sve, takoreći, Strast velikog Mira; a u toj Mirnoći ja podižem svoju Dušu kao žrtvu i preklinjem u svome Srcu: Daj da budem kraj stopala Majstorovih! Međutim, Tišina guta te uzaludne reči; i kroz njih silovito prodre vatra Njegove krvi, koja ih pretvori u ove: „Do Njegovih stopala jedino je Zemlja, i to On pretvara u cveće; ali sve što živi pripojeno je Srcu Majstorovom.“ Na to u potpunosti prestajem da budem ono što bejah: upijen sam u Njegovu divotnu suštinu, i moj život biva ravnomerno rasprostrt beskrajnim Eonima Stvaranja. Da – više nema baš ničega odvojenog; usled toga Vizija iščeznu, jer Onaj što vidi jedno je sa Viđenim.

II. GLAS.

Nije dato krvi i mesu, sve dok nisu sedam puta pročišćeni, pročišćeni od kraja do kraja, da borave u svetištu Srca Majstorovog. Moja žestina se iscrpljuje; moja vera sahani; ispadam iz zanosa strasnog što se proliva Ponorom prostora. Sve stvari osećaju To; svim stvarima život daje To; pa ipak, ništa što zna za se, ne pozna To kakvo To jeste. Tako sam sad ja, izgarajući, ali još ne sasvim spaljen, u sjaju tog Svetla, podrhtavajući, ali još ne potpuno uzdrhtao, snagom tog Pulsa, tek onoliko usklađen sa Srcem Majstorovim što beše čist Zanos u tom uzvišenom trenutku sjedinjenja biva prevedeno u nešto nalik svečanoj muzici – nošenoj veoma daleko tihim vazdušnim prostranstvom – Glas koji obznanjuje Tajnu Svetilišta svakome uhu u tačno onoj meri s kojom je to uho u stanju da ga primi.

DESET TAJNIH RADOSTI MAJSTOROVIH.

Isprva, muzika kao da je prigušena, šum vetra iza neprobojnih velova.

000. NIŠTA JEDINO POSTOJI, I JESTE SVE STVARI.

Posle pauze duboko ukorenjene Tišine:

00. NEMA OGRANIČENJA

Nanovo Tišina, kao da je sama utroba Prirode prožeta Mirnoćom.

0. UKUPNOST SVEGA JE NEOGRANIČENO SVETLO.

Najednom dolazi do pribiranja suštine Tišine; kao da skupljena je u Tačku:

1. TI SI ONO ŠTA BIRAŠ DA BUDEŠ U SVOJOJ ZAMISLI, IMUN NA SVE, JER TO NIJE NIŠTA DO TAČKA GLEDIŠTA.

Zatim izbi Talas Svetlosti, i razleže se u veličanstvenosti Grmljavine:

2. TVOJE IME, KOJE JE TVOJA REČ, JE SUPSTANCA TVOJE VOLJE, ČIJI NAČIN DELOVANJA TVORI POSTOJANJE. SLUČAJ.

Glazba brzo tone u duboki unutrašnji zanos, svečan i lagan:

3. TO ŠTO STVARAŠ JE TVOJE RAZUMEVANJE SOPSTVENE LJUBAVI.

Tad nastupi potres i pometnja, kao da harmonija bi razbijena na nebrojene fragmente; sudaraju se međusobno, a nema nikakvog razgovetnog

govora; sve dok ne odjeknu jedan strahoviti jek, trubljenje Veličanstvenosti. No unutar jeka olujnog, prolomi se Glas čvrst i neumoljiv, a ipak ispunjen mirom i ljubaznošću.

4. NUŽNOST UNIVERZUMA JE MERILO TVOJE PRAVEDNOSTI.

Sledi vojna muzika, silovita i puna prodora Vatre:

5. POKRET UNIVERZUMA JE ISPUNJENJE TVOJE ENERGIJE.

A ovo bi pomešano sa odjekom svih predašnjih glasova i njihove muzike, pa sav ponor bi ispunjen njihovim uorkestravanjem u jednu Simfoniju.

6. POREDAK UNIVERZUMA JE IZRAZ TVOG ZANOSA U LEPOTI.

Ovo iščezavajući prelazi u jednu duboku i nežnu pesmu, nalik slavujima pored kakvog vodopada; a glas cvrkutom javlja:

7. OSEĆAJNOST UNIVERZUMA JE TRIJUMF TVOJE IMAGINACIJE.

Brzi drhtaji prožimaju vazduh, večiti hor mirijada dečaka i devojčica:

8. PROMENLJIVOST UNIVERZUMA JE VELELEPNOST TVOJE GENIJALNOSTI.

Tad opet sav se zvuk sasta u jedan, beskrajni jedan monotoniju moći neosvojive, nalik trubljenju slona u Proleće:

9. STABILNOST UNIVERZUMA JE PROMENA, IZVESNOST TVOJE ISTINE.

Tad, najzad, duša Muzike uzima oblik čistog glasa jedne Device, i ona peva:

10. SAVRŠENSTVO UNIVERZUMA JE OSTVARENJE IDEALA TVOJE STRASTI.

Gle, u Tišini što usledi moj se duh tako prosvetli usled poimanja ovih Tajnih Radosti Majstorovih, da još jednom bejah van sebe i ponovo malo poživeh u Njemu.

**DVA I DVADESET TAJNA
UPUTSTVA MAJSTOROVA**

Sad kad sam došao sebi, čeznem u bezvremenoj tugi za onim što sam toliko malo u stanju da dostignem. Krvarim iznutra, tako da strast moja kroz moje meso ide tragom reči vapaja kojeg ne mogu naglas izgovoriti, tim zovom Duše za Dušom Majstorovom, da se sjedini sa Njim. Da na to odgovori, On posla Svoju Volju, koju, pošto

baca senke na nebo Života, može delom da pročita onaj čiji je pogled dovoljno prosvetljen muževnošću njegove ljubavi. Tako doznajem najbolji način da se priprelim za ispunjenje svog Života, unutar Života Majstorova, i prinesem svoju krv Njegovome Srcu.

0

Znaj Ništa! Svi su putevi za Nevinost ispravni. Čista ludost je Ključ Inicijacije. Tišina se pretvara u Zanos. Ne budi ni muškarac ni žena, već oboje u jednom. Tiho budi, Dete u Jajetu Plavom, dok ne stasaš da poneseš Koplje i Gral! Lutaj samotno, i pevaj! U Kraljevoj Palati njegova te čeka kći.

I

Istinsko Sopstvo je značenje Istinske Volje: poznaj Sebe kroz Svoj Put! Izračunaj valjano Formulu Svoga Puta! Stvaraj slobodno; upijaj radosno; deli punim srcem; učvršćuj potpuno. Delaj, Svemoćni, Sveznajući, Sveprisutni, u Večnosti i za Nju.

II

Čistota treba da živi samo za Preuzvišenog; a Preuzvišeni je Sve: budi ono što je Artemida Panu! Uputi se u „Knjigu Zakona“, i probij se kroz veo Device!

III

Ovo je Harmonija Univerzuma, što Ljubav spaja Volju za stvaranjem sa Razumevanjem te Tvorevine: poznaj svoju Volju! Voli i pusti druge da vole! Sladi se u svakom obliku ljubavi, i otud crpi svoj zanos i svoju hranu.

IV

Lij vodu po sebi: tako ćeš biti Vrelo Univerzuma. Otkrivaj sebe u svakoj Zvezdi! Postigni sve mogućnosti!

V

Prinesi svoju Čednost kao žrtvu Znanju i Razgovoru svog Svetog Anđela Čuvara! Sve drugo je zamka. Budi borac sa osam udova Joge; jer bez njih nisi obučen ni za kakvu borbu.

VI

Božansko Proročište je Detinji Glas Ljubavi u tvojoj Duši! oslušni ga! Ne haj za Glas Sirene Smisla, ili Fantoma Razuma: odmaraj u Prostdušnosti, i osluškuj Tišinu.

VII

Potomstvo Lešinara, Dva-u-Jednom, preneseno;
ovo su kočije Moći. TRINC: poslednje
proročanstvo!

VIII

*Nasuprot svakoj misli odmeri njenu tačnu
suprotnost! Jer Brak njihov je Poništenje Iluzije.*

IX

*Lutaj samotno; noseći Svetlo i svoj Štap! I neka
Svetlo bude toliko jarko da te niko ne vidi! Neka
te ništa ne uzbuđuje ni unutra ni spolja: očuvaj
Tišinu na svaki mogući način!*

X

Sledi svoju Sreću, ma kuda te vodila! Osovina se
ne kreće: postigni to!

XI

Energiju ublaži Ljubavlju; ali neka Ljubav
proždre sve. Obožavaj ime _____*,
čtetvorostruko, mistično, prekrasno, i ime
Njegove Kuće 418. (Ovo Ime prenositi samo
onima koji zavređuju takvu Inicijaciju.)

XII

Ne dopusti da te vode po kojima brodiš pokvase!
A, stigavši na obalu, posadi Lozu i predaj se
radosti bez stida.

XIII

Univerzum je Promena: svaka Promena je
posledica Čina Ljubavi; svaki Čin Ljubavi sastoji
se iz Čiste Radosti. Umiri svakodnevno! Smrt je
vrhunac jedne krivulje zmije Života: sve
suprotnosti posmatraj kao nužne dopune, i raduj
se!

XIV

Izlij sve svoje iz Vaze u desnoj ruci, ne izgubivši
ni kapi! Zar u levoj ruci nemaš vazuu? Sve
potpuno preobrazi u Lik svoje Volje, dovodeći
sve do istinskog mu obeležja Savršenstva!
Rastvori Biser u Peharu Vina: ispij, i obznani
Vrlinu toga Bisera!

XV

Svojim desnim Okom stvaraj sve za sebe, a levim
prihvataj sve što biva drugačije stvoreno.

XVI

Razori utvrdu svog Individualnog Sopstva, da bi tvoja Istina mogla nesputano da se vine iz ruševina!

XVII

Svu svoju energiju uložići za ovladavanje svojom mišlju: spali svoju misao poput Feniksa!

XVIII

Neka Iluzija Sveta mine kraj tebe, neopaženog, dok prevaljuješ put od Ponoći do Jutra!

XIX

Svoju svetlost daruj svima ne zazirući: oblaci i senke te se ne tiču. Od Govora i Tišine, Energije i Mirovanja, načini dvojake oblike svoje igre!

XX

Nek svaki Čin bude Čin Ljubavi i Obožavanja!
Nek svaki Čin bude Blagoslov Božiji! Nek svaki Čin bude Izvor blistave Slave!

XXI

Vreme i sve okolnosti Događaja smatraj slugama svoje Volje, zaduženim da ti predstave

Univerzum u vidu tvoje Zamisli. I: blagoslov i obožavanje proroku ljupke Zvezde!

Senke iznenada nestadoše kad na nebu iščeznuše oblaci; i više nema zapisa na Nebesima, jer ono što beše pisalo usečeno je u moje Srce.

ČETIRI VRLINE SRCA MAJSTOROVOG

SVETLO je ustoličeno na prestolu Srca Majstorovog, i on nema zlih misli. Jer u tom Svetlu sve je Istina.

Neistina je samo delatnost prirode Vremena i Prostora, a zamisao o zlu dolazi jedino usled opažanja suprotnosti koje se prevazilaze Istinom. Prema tome, sve što postoji ima svoj koren u Nužnosti; da se i delić toga izgubi, svo Delo bilo bi osujećeno.

ŽIVOT ključa u Srcu Majstorovom; Smrt je samo Sistola tog čudesnog pulsa.

Bledi su fantomi Iluzije; spopadnuti tim jarkim strujanjem, oni drhte i pulsiraju sjajem njegove stvarnosti; on nijedno zamislivo obličje ne ostavlja inertnim i bez duha; u njemu svi sudeluju u svetoj tajni rođenja za Istinu.

SLOBODA poskakuje u Srcu Majstorovom; jer svaki čovek i svaka žena je zvezda. Svako ide,

nesputan i ispunjen radošću, za svojom Voljom; jer za svaku Volju jednako stoji da obavlja svoju suštinsku delatnost u ritmu Srca Majstorovog. Nijedna zvezda ne može da zaluta sa svoje samoizabrane putanje: jer u beskonačnoj duši prostora sve su staze beskrajne, sveobgrljujuće: savršeno.

LJUBAV plamti u Srcu Majstorovom; videći u svim stvarima jedino Boga, on ih svetlim plamenom obožavanja iščišćava od svih uobraženih mana. Njegovom dubokom odanošću što granica ne pozna pali se i sam prostor, i tako ne ostaje ništa prazno što njegova strast ne ispunjava. Snagom svog ZAKONA svaku misao plavi ljubavlju, i redom je venčava za svaku drugu; a od svake bračne noći plodovi su dvojaki, Zanos u Tišini, i neki novi Svet za koji ni Mašta nije znala; od ovih vidi kako su, jedan jezovit a drugi groteskan, ovaj lirski a onaj gospodski, žalostiv i blažen, Njemu jednak prizor, jer niti poznaju granice, niti razotkrivaju beskonačnu raznovrsnost svoje Lepote, stvarajući nove Harmonije svakim časom, za Radost neverovatne.

FRULA I PAN

Potom se čuje zvuk koji kao da potiče od padanja snežnih pahuljica i ružinih latica: to je podrhtavanje stopala mlade device što pleše. A muzika je šapat Vetra između borova na Brdu; a to je dah Panove frule na usnama Majstorovim. I, sve ujedno, to je Univerzum u manifestaciji. Takođe; čujem otuda Sedmostruku pesmu.

KARMEN

On Mudročću oblikuje materiju i prostor i vreme, Iskustvo uzvišenome. Vrlinom On provodi Svoj Život u svemu; Milost veličanstvena. Energijom On sve vrti u sili Promene, bezgraničnog. Poretkom On sastavlja sve svetove Svetlosne u Lepotu beskonačnu. Ljubavlju On razara sve da bi u Sudbu uneo Sveža Maštanja. Razumom On odmerava Svoju vladavinu, Čudo Svoga Slučaja. Čistotom On razrešava svu Svoju Volju od svakog predstave Zlog. U Tišini vraća On svaki ispunjeni deo u Zanos Svoga Srca, Srca Svoga, u čijoj Istini Prirode sve postoji , Mirnoj i Sjajnoj Zvezda.

III.

HRAM ISTINE

INICIJACIJA.

Ja, Khaled Khan, videh tu Viziju i primih ovaj Glas na Svetom Brdu Sidi Bou Said, u zemlji sad zvanoj Tunis, ali od davnina ispunjena mnogim svetinjama. Do sada mi bi dopušteno da slobodno govorim o onome na šta sam nailazio u svom dugom traganju za Istinskom Mudrošću; ali da obznanim Način svoje Inicijacije, putem čega bi odobren ulazak u Mesto zvano Hram Istine (no, neki ga zovu Dar-el-Jalal), zabranjeno je. A ne smem ni obelodaniti u kojoj se zemlji ta Kuća može naći, sem nešto slobodnije reći: isklesana je u živoj steni na središnjoj tački vrha jedne visoke planine odvojene, u vencu Jebel-el-Asharah. Kako sad uveden sam posle mnogo dana u jedno Mesto gde Svetlo beše, i prosijava se kroz rezbaren zid od topaza, na njemu ugravirana Ruža sa devet-i-četrdeset latica na grčkom Krstu, od Sunca, i to u ponoć, nađoh se u prisustvu izvesnog starijeg čoveka (jer beše pisalo da Njegovi dani brojaće stotinu i dvadeset godina), koji stajaše pred stolom sa sedam strana, na kojem beše plamen, i tamjan u kadilu, i hleb. Reče mi da uzmem od toga, i kad beše to konzumirano, uzeo je u ruku bočicu zlatnoga ulja, i pomazao moje oči, i moje uši, i moje usne. Utom spazih lik jednoga Boga, dostojanstvenog i

plemenitog izraza, krajnje blagog duha, u desnoj mu ruci srp, a u levoj pešćanik. A kad ga pogledah, on obrnu zglob svoje ruke, jer poslednje zrno peska beše prošlo kroz grlić. Tada moj Instruktor pokaza malim štapom na jednu veliku kartu što ne beše sasma ispunjena, i tu se pojavi senka ruke jednoga čoveka, koja nacрта Lava na kraju zapisa. Nad ovim pergamentom, koji beše delom uvijen, stajaše jedna četvrtasta ploča od belog mermera, na kojoj, obložene zlatom, čitam ove znakove o Liku Oka unutar blistavog Trougla.

S .: S .: a ovo znači, kad se prevede, „Veliko Belo Bratstvo.“

Ispod beše pisalo: Sa Nama Dve Hiljade Godina je kao Jedan Dan. Tad mi moj Instruktor objasni da Bratstvo šalje jednog svog člana na svakih dve hiljade godina, koji donosi sa sobom jednu Reč da služi Čovečanstvu kao nova Formula Magike, kako bi ono moglo da preduzme naredni korak na dugom putu koji vodi ka Savršenstvu. Uz to, dvaput tokom tog perioda, to jest, u razmacima od nešto više od tri, a nešto manje od sedam vekova, šalju jednog manjeg proroka da utre Put sledećoj Reči, i da očuva ili da obnovi vrlinu Reči tad na snazi. A na neuvijenom delu karte čitam imena izvesne Braće, i reči, kako behu izrečene jedna za drugom. Međutim, neka ne mogah pročitati, jer znakovi behu čudni. Ova slova:

FU-HSI.

Posle velike praznine (ispunjene nekim imenima,
i to nečitljivim)

LAO-TZE, GAUTAMA, ZERDUSHT,
PYTHAGORAS, DIONYSUS, OSIRIS.

Ovi behu poslati u isto vreme – a Dionis pod
nekoliko različitih obličja – da prosvetle Šest
Velikih Civilizacija, koje je trebalo da budu
zbližene otvaranjem komunikacija širom planete
putem širenja Rimske Sile. Posle ovih, gotovo
usamljeno stajaše ime:

APOLLON.

Ali iznad ovg navoda, punom širinom karte, reč
I A O. Tad preko cele mape pruži se tama, jer
tokom jednog perioda Bratstvo beše gotovo
potpuno uništeno delom jednog Velikog
Čarobnjaštva Crne Lože, i pomračenja svega
Rasuda, i pometenosti u svoj Istini.

Videh samo jedan zračak jedva čitljiv:

PLOTINUS.

I, na kraju tame, usred mnogih imena koja ne
mogah (USPEH) pročitati,

JACOBUS BURGUNDUS MOLENSIS, jer njegovo ime beše ispisanu slovima vatrenim. Nije li Red Hrama utro put Renesansi stapanjem Misterija Istoka i Zapada? Tad sevnu na karti u belini nenadanoj, kao da mrlja ona beše izbrisana (mada ne sasma od zamaha mača) i ova reč ispisanu vijugavim znacima ostrim kao sablja krivošija: MOHAMMED. Sledeće ide ime silno zamučeno:

SIR EDWARD KELLY, Sa jednim zapisom u cifria u središtu svega, unutar simbola rubinove ruže sa pet latica na zlatnom krstu, beše ugravirano:

CHRISTIAN ROSENCREUTZ

(Jer Braća behu toliko obazriva da zataje njegovo pravo ime). Posle koga idu tri imena Velika i Strašna koja ovde ne ispisujem. Na kraju se pojavi ovaj novozapisani hijeroglif Lava, a Ime toga Brata beše od mene skriveno. Tada mi bi objašnjena Misterija ovih Reči: kako su u prvom periodu zabeležene istorije ljudi mislili da život potiče samo od Žene, i delovali po Formuli Izide, obožavajući prirodu kao čednu i ljubaznu, ne razumevajući Smrt, ili Arkanu Ljubavi. I kako se, kad vreme beše sazrelo, pojaviše Braća Formule Ozirisa, čija reč je I A O; pa tako ljudi obožavaše Muškarca, smatrajući ga podložnim Smrti, a njegovu pobedu zavisnom od Vaskrsnuća. Na isti način smatrahu da Sunce biva pogubljeno i

ponovo rođeno svakim novim danom, i svake godine. Sad, kad je ova velika Formula ispunjena i dovedena do sramnog stanja, ovaj Lav istupi da proglasi Eon Horusa, krunisanog i osvajačkog deteta, koje ne umire, niti se ponovo rađa, već blistajući večno hodi svojim Putem. Isto tako ide i Sunce: jer, isto kako se sad zna da je noć samo Zemljina senka, tako je i Smrt samo senka Tela, što zaklanja njegovo Svetlo od njegova nosača. Od ovog Proroka Reč je ΘHEΛEMA. Mnoge su i čudesne misterije ove Reči, i Numeracije otuda! A ne smem ih ni obznaniti, sem ove najprostije, zbog male dece: „Ljubav je zakon, ljubav pod voljom.“

Karta se najednom potpuno uvi, a moj instruktor mi reče da se okrenem: jer tamo beše ušla jedna devica, izgleda poput zlatne ruže, kovrdžavih uvojaka i rumenih obraza, čije grudi behu sjajne kao slonovača, a hod njen kao hod mlade lavice. Na njenim veđama sjaše Zvezdani Safir, a na obrazu beše upadljiv beleg, krug jedan dubok i divotan. U čijim rukama beše jedan spis; i, smešeći se, ona ga stavi u moje. Tad ne znadoh kako da je oslovim ne bih li joj se zahvalio na ovakvoj susretljivosti: razumevši to, reče mi: „Moje ime je Zvezda Severa.“ A ovo beše Objava:

ČOVEKU

Čini što ti volja neka bude sav Zakon. Budući da je moj Rok Službe otpočeo u godini osnivanja

Teozofskog Društva, preuzeh na sebe, s moje strane, greh celog Sveta, ne bi li se Proročanstva ispunila, da Čovečanstvo može da pređe na Sledeći Korak od Magičke Formule Ozirisa ka Horusovoj.

I kako je kucnuo moj Čas, obznanjujem svoj Zakon. Reč Zakona je Θελημα.

Usred Mediteranskog mora

AN XX Sol in 3 Deg. Libra die Jovis

ovo dajem ja, TO ΜΕΓΑ ΘΗΠΙΟΝ Λογοζ
Αιοηοζ Θελημα

Pročitavši ovi reči s dubokom pažnjom jedanaest puta, preklinjah svog Instruktora (jer Devica se beše vratila svom Majstoru) da mi razjasni nešto što beše mutno za moju slabašnu moć razumevanja. „U Svetlu Karte Dela Bratstva,“ rekoh, „Volja Majstorova, i Njegova Reč, objašnjene su. Ali o Njegovom Času nemam znanja; a drhtim pred tamom ove Misterije Greha.“ „O njegovu času,“ odgovori moj učitelj, „nije teško govoriti. Delo naše Sestre Helene Petrovne Blavacki inaugurisano je tačno u vreme Rođenja na Zemlji našeg Brata, Majstora, čija reč je Thelema, čije Ime je još skriveno pod obličjem Lava. Jer beše najnužnije utrti Njegov Put kako bi On mogao da objavi Svoj Zakon u svakoj zemlji što postoji na kugli Zemaljskoj.“ A ovo

delo bi obavljeno od strane Društva koje je s tim ciljem osnovala naša Sestra. Ali, i pored toga, pogledaj! punih pedeset godina prođe, a tek je sad nastupio čas Moći u kojem naš Brat može da izgovori Svoju Reč u punoj snazi za celu Zemlju.“ On tad začuta, a moj duh beše silno mučen; lice mi se smrknu, jer dođoh do Misterije Greha. Ali, izraz na licu mog Učitelja bio je radostan; i godine njegove spadoše s njega poput kakve maske; a njegov glas treperaše zanosom oslobođenja.

MISTERIJA GREHA

„Reč Greha je Ograničenje. Čini što ti volja neka bude sav Zakon.“ Takve pisahu reči na izvesnoj četvrtastoj ploči od mesinga što ležaše na šestougaonom stolu pod ispruženim prstom moga Instruktora. A kako videše da njihov smisao beše delom skriven od mene, on učini da se prisetim dvaju drugih spisa iz jedne zbirke izvesnih drevnih Jevreja: „Svi grešiše, i ne dostigoše slavu Božiju“; i ovo: „Pomisao o gluposti je greh.“ Tad shvatih da svi ljudi žive u grehu, jer su osujećeni u postizanju svoje Istinske Volje, to jest, u nesputanom delovanju njihove suštinske prirode. Ovo ograničenje umnogočemu potiče od njihovog neznanja o tome šta njihova Istinska Volja jeste, i umnogome od spoljašnjih prepreka, ali najviše od ometanja što ih uzrokuju loše kontrolisani delovi njihovih sopstvenih instrumenata, tela i uma. Jer sloboda se ne pronalazi u rasmusnosti i slabom upravljanju sobom, već u ispravnom vladanju svakog pojedinca iz zajednice, ne bi li osigurao sopstveno dobrostanje, a time i dobrostanje cele zajednice. A ovakav učinak da se ostvariti putem savršene organizacije pod okom Inteligencije koja je sposobna da istovremeno obuhvati i opšte i pojedinačne potrebe. Put Savršensva je tako dvojak: prvo, Um mora svesno spoznati Istinsku Volju, a ovo Delo jednako onom zvanom Dostignuće Znanja i Razgovora Svetog Anđela

Čuvara. Drugo, kao što piše: „Ti nemaš drugog prava sem da činiš svoju Volju,“ svaki delić energije koji je Instrument u stanju da proizvede mora da se usmerava u izvršavanje te Volje, a to znači jedan divlji lav na putu, da sve dok drugi zadatak ne bude dovoljno poodmakao, pometnja u instrumentu biva takva da je sasvim nesposoban da obavi prvi. Tad reče moj vodič: Dobro je. Znaj i ovo, veliku jednu Misteriju i prekrasnu, da svi sukobi između delova Univerzuma potiču od ove greške, i nikako drugačije. Jer u našem beskonačnom Prostoru (koji nije ništa drugo do naš neograničeni opseg mogućnosti) nema potrebe da iko gura svog bližnjeg u stranu. Kako na Nebu ima dovoljno mesta za svaku Zvezdu da neosporena ide svojim Putem, tako je i sa onim Zvezdama na Zemlji, što idu maskirane kao muškarci i žene. Znaj stoga da je ovaj Zakon Theleme „Čini što ti volja“ prvi zakon ikad dat čoveku koji važi za sve ljude na svim mestima i u svako vreme. Svi raniji Zakoni behu nepotpuni, prema veri onoga kome se kazivao, ili običajima određenog naroda, ili filosofiji njihovih mudraca. A nema ni potrebe, s ovim Zakonom Theleme, za pretnjama i obećanjima: Jer Zakon se sam ispunjava, pa je stoga jedina nagrada za onoga ko čini svoju volju Sloboda, a Ograničenje jedina kazna za onog ko zaluta. Podučavaj zato sve ljude ovom Zakonu: jer ukoliko ga slede, oni prestaju da te ometaju svojim nepravilnim nasumičnim kretanjem; a ti činiš dobro sebi čineći dobro njima. I onaj najviše

sebe ometa, koji ometa druge na njihovom Putu, ili koji ih primorava na neko kretanje koje ne odgovara njihovoj Prirodi. Primeti i ovo, da mnogi ljudi, osećajući gorčinu Ograničenja, pokušavaju da se razreše svog bola namećući sličan teret svojim bližnjima: to je kao kad bi bogalj tražio olakšanje u sakaćenju nosilaca svoje kočije. Pored toga, poricati Zakon Theleme je ograničenje u samom sebi, čime se postojanje sukoba u Univerzumu potvrđuje kao neophodno. To predstavlja bogohuljenje na Sopstvo, uzimajući da njegova Volja nije nužno (i otud, čestit) deo Celine. Jednom rečju, onaj ko ne prihvata Zakon Theleme zavađen je protiv sebe: to jest, on je bezuman, i krajni ishod toga je narušavanje Jedinstva u njegovog Božanstva. Ipak, poslušaj opet; opozicija između dve kretnje nije uvek dokaz postojanja sukoba ili greške. Jer dve naspramne tačke na ivici točka kreću se tako što jedna ide Severno, a druga Južno; pa ipak, one predstavljaju skladne delove istoga sistema. A viljuška što pruža otpor veslu ne ometa, već potpomaže Istinsku Volju tog vesla. Prema tome, samokontrola ni na koji način nije neprijatelj Slobode, već ono što je omogućuje. A onaj koji bi da oslobodi mišić od njegove vezanosti za kost rastavljajući ga, tako čini mišić neupotrebljivim. Čuj još i ovu reč: kako je mišić beskoristan, sem ako se pravilno njime ne upravlja, tako i tvoje delo može laganije da teče ako se sjediniš sa Delom Majstorovim, upravo Therionom, čija Istinska Volja je da dovodi delo svakoga Čoveka

do njegova savršenstva. U tu svrhu je on objavio svoj Zakon; zato, u istu svrhu, što je takođe i tvoja svrha, pridodaj svoju neznatnu snagu Njegovoj velikoj moći. Kao što piše: I blagoslov i obožavanje Proroku ljupke Zvezde! Ti, stoga – idi, idi u mojoj snazi, kaže Gospod Eona, i nećeš se ni za čim okretati. Dok tako govoraše, neprestano u sebi osećah iščišćavanje srca; a moj stas je rastao, usled uspravljanja moje prirode. I dok tako mišljah, moj instruktor, primetivši to, nasmešio se u mom pravcu, govoreći: Uistinu, O, Khaledu Khane, O, dete od svitanja Eona, pravo si prerekao i uznapredovao u svom biću pomoću Zakona Theleme. Jer ovaj zakon je prav Zakon; on ne traži svijena kolena ropstva, ni povijenu glavu u stidu. Štaviše, budeš li govorio čak i Bogu nad bogovima, stoj prav, da možeš s Njim biti sjedinjen Ljubavlju, kako On sigurno hoće. Sa tom rečju, zidovi te male odaje u Hramu na Planinskom Vrh u odmakoše se od oko mene, i ja se našoh sasvim sam na jednom napuštenom mestu, neobičnom i dalekom. A o onome što mi se tamo zbilo sada ne smem zboriti. Jer tamo jedna Lepota biva, za koju nema lepšeg ukrasa od Tišine.

Pročitavši ove reči s dubokom pažnjom jedanaest puta, preklinjah svog Instruktor (jer Devica se beše vratila svom Majstoru) da mi razjasni nešto što beše mutno za moju slabašnu moć razumevanja. „U Svetlu Karte Dela Bratstva,“ rekoh, „Volja Majstorova, i Njegova

Reč, objašnjene su. Ali o Njegovom Času nemam znanja; a drhtim pred tamom ove Misterije Greha.“ „O njegovu času,“ odgovori moj učitelj, „nije teško govoriti. Delo naše Sestre Helene Petrovne Blavacki inaugurisano je tačno u vreme Rođenja na Zemlji našeg Brata, Majstora, čija reč je Thelema, čije Ime je još skriveno pod obličjem Lava. Jer beše najnužnije utrti Njegov Put kako bi On mogao da objavi Svoj Zakon u svakoj zemlji što postoji na kugli Zemaljskoj.“ A ovo delo bi obavljeno od strane Društva koje je s tim ciljem osnovala naša Sestra. Ali, i pored toga, pogledaj! punih pedeset godina prođe, a tek je sad nastupio čas Moći u kojem naš Brat može da izgovori Svoju Reč u punoj snazi za celu Zemlju.“ On tad začuta, a moj duh beše silno mučen; lice mi se smrknu, jer dođoh do Misterije Greha. Ali, izraz na licu mog Učitelja bio je radostan; i godine njegove spadoše s njega poput kakve maske; a njegov glas treperaše zanosom oslobođenja.

MISTERIJA GREHA

„Reč Greha je Ograničenje. Čini što ti volja neka bude sav Zakon.“ Takve pisahu reči na izvesnoj četvrtastoj ploči od mesinga što ležaše na šestougaonom stolu pod ispruženim prstom moga Instruktora. A kako videše da njihov smisao beše delom skriven od mene, on učini da se prisetim dvaju drugih spisa iz jedne zbirke izvesnih drevnih Jevreja: „Svi grešiše, i ne dostigoše slavu Božiju“; i ovo: „Pomisao o gluposti je greh.“ Tad shvatih da svi ljudi žive u grehu, jer su osujećeni u postizanju svoje Istinske Volje, to jest, u nesputanom delovanju njihove suštinske prirode. Ovo ograničenje umnogočemu potiče od njihovog neznanja o tome šta njihova Istinska Volja jeste, i umnogome od spoljašnjih prepreka, ali najviše od ometanja što ih uzrokuju loše kontrolisani delovi njihovih sopstvenih instrumenata, tela i uma. Jer sloboda se ne pronalazi u rasmusnosti i slabom upravljanju sobom, već u ispravnom vladanju svakog pojedinca iz zajednice, ne bi li osigurao sopstveno dobrostanje, a time i dobrostanje cele zajednice. A ovakav učinak da se ostvariti putem savršene organizacije pod okom Inteligencije koja je sposobna da istovremeno obuhvati i opšte i pojedinačne potrebe. Put Savršensva je tako dvojak: prvo, Um mora svesno spoznati Istinsku Volju, a ovo Delo jednako onom zvanom Dostignuće Znanja i Razgovora Svetog Anđela

Čuvara. Drugo, kao što piše: „Ti nemaš drugog prava sem da činiš svoju Volju,“ svaki delić energije koji je Instrument u stanju da proizvede mora da se usmerava u izvršavanje te Volje, a to znači jedan divlji lav na putu, da sve dok drugi zadatak ne bude dovoljno poodmakao, pometnja u instrumentu biva takva da je sasvim nesposoban da obavi prvi. Tad reče moj vodič: Dobro je. Znaj i ovo, veliku jednu Misteriju i prekrasnu, da svi sukobi između delova Univerzuma potiču od ove greške, i nikako drugačije. Jer u našem beskonačnom Prostoru (koji nije ništa drugo do naš neograničeni opseg mogućnosti) nema potrebe da iko gura svog bližnjeg u stranu. Kako na Nebu ima dovoljno mesta za svaku Zvezdu da neosporena ide svojim Putem, tako je i sa onim Zvezdama na Zemlji, što idu maskirane kao muškarci i žene. Znaj stoga da je ovaj Zakon Theleme „Čini što ti volja“ prvi zakon ikad dat čoveku koji važi za sve ljude na svim mestima i u svako vreme. Svi raniji Zakoni behu nepotpuni, prema veri onoga kome se kazivao, ili običajima određenog naroda, ili filosofiji njihovih mudraca. A nema ni potrebe, s ovim Zakonom Theleme, za pretnjama i obećanjima: Jer Zakon se sam ispunjava, pa je stoga jedina nagrada za onoga ko čini svoju volju Sloboda, a Ograničenje jedina kazna za onog ko zaluta. Podučavaj zato sve ljude ovom Zakonu: jer ukoliko ga slede, oni prestaju da te ometaju svojim nepravilnim nasumičnim kretanjem; a ti činiš dobro sebi čineći dobro njima. I onaj najviše

sebe ometa, koji ometa druge na njihovom Putu, ili koji ih primorava na neko kretanje koje ne odgovara njihovoj Prirodi. Primeti i ovo, da mnogi ljudi, osećajući gorčinu Ograničenja, pokušavaju da se razreše svog bola namećući sličan teret svojim bližnjima: to je kao kad bi bogalj tražio olakšanje u sakaćenju nosilaca svoje kočije. Pored toga, poricati Zakon Theleme je ograničenje u samom sebi, čime se postojanje sukoba u Univerzumu potvrđuje kao neophodno. To predstavlja bogohuljenje na Sopstvo, uzimajući da njegova Volja nije nužno (i otud, čestit) deo Celine. Jednom rečju, onaj ko ne prihvata Zakon Theleme zavađen je protiv sebe: to jest, on je bezuman, i krajni ishod toga je narušavanje Jedinstva u njegovog Božanstva. Ipak, poslušaj opet; opozicija između dve kretnje nije uvek dokaz postojanja sukoba ili greške. Jer dve naspramne tačke na ivici točka kreću se tako što jedna ide Severno, a druga Južno; pa ipak, one predstavljaju skladne delove istoga sistema. A viljuška što pruža otpor veslu ne ometa, već potpomaže Istinsku Volju tog vesla. Prema tome, samokontrola ni na koji način nije neprijatelj Slobode, već ono što je omogućuje. A onaj koji bi da oslobodi mišić od njegove vezanosti za kost rastavljajući ga, tako čini mišić neupotrebljivim. Čuj još i ovu reč: kako je mišić beskoristan, sem ako se pravilno njime ne upravlja, tako i tvoje delo može laganije da teče ako se sjediniš sa Delom Majstorovim, upravo Therionom, čija Istinska Volja je da dovodi delo svakoga Čoveka

do njegova savršenstva. U tu svrhu je on objavio svoj Zakon; zato, u istu svrhu, što je takođe i tvoja svrha, pridodaj svoju neznatnu snagu Njegovoj velikoj moći. Kao što piše: I blagoslov i obožavanje Proroku ljupke Zvezde! Ti, stoga – idi, idi u mojoj snazi, kaže Gospod Eona, i nećeš se ni za čim okretati. Dok tako govoraše, neprestano u sebi osećah iščišćavanje srca; a moj stas je rastao, usled uspravljanja moje prirode. I dok tako mišljah, moj instruktor, primetivši to, nasmešio se u mom pravcu, govoreći: Uistinu, O, Khaledu Khane, O, dete od svitanja Eona, pravo si prerekao i uznapredovao u svom biću pomoću Zakona Theleme. Jer ovaj zakon je prav Zakon; on ne traži svijena kolena ropstva, ni povijenu glavu u stidu. Štaviše, budeš li govorio čak i Bogu nad bogovima, stoj prav, da možeš s Njim biti sjedinjen Ljubavlju, kako On sigurno hoće. Sa tom rečju, zidovi te male odaje u Hramu na Planinskom Vrh u odmakose se od oko mene, i ja se našoh sasvim sam na jednom napuštenom mestu, neobičnom i dalekom. A o onome što mi se tamo zbilo sada ne smem zboriti. Jer tamo jedna Lepota biva, za koju nema lepšeg ukrasa od Tišine.